

Rola i modele organizacji pożytku publicznego w Wielkiej Brytanii

Joanne Edwardes
Charity Commission

I. Pożytek publiczny – definicje i rozumienie pojęcia

Pożytek publiczny stanowi **wymóg prawny**, który każda organizacja powołana do realizacji jednego lub więcej **celów dobroczynnych** musi być w stanie **wykazać**, aby zostać uznana i zarejestrowaną w **Anglii i Walii** jako **organizacja dobroczynna**, czyli taka, której działalność ma na celu dobro publiczne.

W porządku prawnym Anglii i Walii ‘pożytek publiczny’ ma specyficzne znaczenie. Termin jako taki nigdy nie został zdefiniowany, jednak przez wiele lat nabrał konkretnej treści w prawie precedensowym, poprzez decyzje sądów.

Uchwalona niedawno Ustawa o dobroczynności z roku 2006 określiła cel ‘dobroczynny’ jako działanie mające na celu ‘pożytek publiczny’. Ustawa jednak nie precyzuje, czym jest pożytek publiczny. Parlament pozostawił zadanie wyjaśnienia, co oznacza ‘pożytek publiczny’ Komisji ds. dobroczynności (Charity Commission).

Co Ustawa o dobroczynności z 2006 roku mówi o pożytku publicznym

Ustawa o dobroczynności z roku 2006:

- określa cel dobroczynny jako działanie mające na celu pożytek publiczny;
- uchyla domniemanie, że przeciwdziałanie biedzie czy rozwój edukacji lub religii stanowi działanie na rzecz pożytku publicznego;
- nadaje Komisji ds. dobroczynności nowy cel w zakresie pożytku publicznego „*rozpowszechniać informacje na temat funkcjonowania wymogu pożytku publicznego oraz wyjaśniać go*”;
- stwierdza, że Komisja ds. dobroczynności ma publikować wytyczne oraz udzielać konsultacji na temat pożytku publicznego;
- stwierdza, iż zarząd organizacji dobroczynnych musi mieć na względzie wytyczne Komisji w zakresie pożytku publicznego;
- nowe przepisy przewidują, że zarząd organizacji dobroczynnych musi składać coroczne sprawozdania na temat działalności w zakresie pożytku publicznego.

Przed uchwaleniem Ustawy o dobroczynności z roku 2006 w prawie precedensów istniało domniemanie, że cele takie jak przeciwdziałanie biedzie czy rozwój edukacji lub religii, należą do sfery pożytku publicznego (o ile nie dowiedziono, że jest inaczej) i nie trzeba było tego wykazywać. Poza uchyleniem domniemania o pożytku publicznym Ustawa o dobroczynności podtrzymuje istniejące prawo precedensów w zakresie pożytku publicznego. Jednak duża część tego prawa precedensów powstała wiele lat temu, czasami kilkaset lat temu, stąd też Komisja ds. dobroczynności musi interpretować te precedensy w taki sposób, by były one stosowne do współczesnych okoliczności społecznych i gospodarczych. Czasami oznacza to wzięcie pod uwagę ogólnego konsensusu obiektywnych opinii popartych rzeczową informacją na temat tego, czy dane działanie realizuje cele pożytku publicznego, czy też nie. Opinia publiczna nie może jednak decydować o tym, czy dany cel można zakwalifikować jako dobroczynny i tego nie

czyni. Podejmując decyzje na temat tego, czy dana organizacja realizuje cele pożytku publicznego, Komisja działa w ten sam sposób, jak działałby sąd lub Trybunał ds. organizacji dobroczynnych. Oznacza to, że w oparciu o istniejące dowody wydaje decyzję na temat tego, czy cele danej organizacji, interpretowane w kontekście okoliczności, w jakich prowadzi ona swoją działalność, można zaliczyć do sfery pożytku publicznego. Chociaż Komisja jest w stanie określić pewne ogólne zasady, mające zastosowanie do wszystkich organizacji dobroczynnych, decyzje co do uznania pożytku publicznego muszą być podejmowane indywidualnie. W wytycznych Komisja może podawać przykłady, jednak stanowią one jedynie ilustrację, a to, czy dana organizacja działa na rzecz pożytku publicznego, Komisja ocenia na podstawie jej własnej działalności.

13 celów działalności pożytku publicznego w Ustawie o dobroczynności z 2006 roku

Ustawa o dobroczynności z 2006 roku zawiera 13 ‘opisów celów działalności’. Są to szerokie obszary działalności, które sądy lub Komisja ds. dobroczynności uznały za potencjalnie dobroczynne.

W przypadku pierwszych trzech opisów prawo zakładało, o ile nie dowiedziono inaczej, że organizacja wypełnia cele pożytku publicznego. Obecnie organizacje dobroczynne realizujące te cele muszą wykazać, że działają na rzecz pożytku publicznego, tak jak w przypadku organizacji dobroczynnych prowadzących działalność innego rodzaju.

- a) **Zapobieganie lub przeciwdziałanie biedzie**
- b) **Rozwój edukacji** – Jest to bardzo szeroki obszar. Obejmuje instytucje szkolnictwa, takie jak szkoły i uniwersytety, jak również inne jednostki, takie jak przedszkola, instytucje kształcenia zawodowego, instytucje badawcze, korporacje zawodowe oraz instytuty typu ‘think tank’.
- c) **Rozwój religii** – Religia posiada dość szeroką definicję, Ustawa stwierdza, że obejmuje ona wyznania czczące wielu bogów lub nie uznające boga.
- d) **Rozwój zdrowia lub ratowanie życia** – Rozwój zdrowia zawiera zwalczanie chorób – obejmując instytucje takie, jak szpitale, medyczne instytuty badawcze oraz hospicja. Odnosi się do medycyny tak konwencjonalnej, jak i niekonwencjonalnej. Poprzez ratowanie życia rozumie się ratownictwo wodne i górskie, samoobronę, służbę krwi, czy też pomoc ofiarom klęsk żywiołowych lub wojen.
- e) **Rozwój postaw obywatelskich lub rozwój społeczności lokalnej** – Obejmuje ruch skautów i przewodników, rewitalizację obszarów miejskich lub wiejskich, promocję wolontariatu lub pomoc innym organizacjom dobroczynnym w poprawie ich wydajności i skuteczności.
- f) **Rozwój sztuki, kultury, dziedzictwa lub nauki** – Obejmuje to takie organizacje pożytku publicznego, jak galerie sztuki, teatry i grupy artystyczne, towarzystwa historyczne, dbające o zachowanie tradycji historycznych lub tradycyjnego rzemiosła, czy też towarzystwa naukowe.
- g) **Rozwój sportów amatorskich** – Ustawa określa sport jako działalność „promującą zdrowie poprzez kształcenie umiejętności, wysiłek fizyczny lub mentalny”. Obejmuje lokalne, wspólnotowe, amatorskie kluby sportowe, jak również ośrodki sportowe.
- h) **Rozwój praw człowieka, rozwiązywanie konfliktów lub praca na rzecz pojednania, promowanie harmonii religijnej i rasowej lub równości i różnorodności** – Obejmuje to szereg celów, włącznie z pomocą ofiarom naruszeń praw człowieka, usługami mediacyjnymi i pojednawczymi, promowaniem dobrych relacji pomiędzy ludźmi należącymi do różnych ras i religii, oraz pracą na rzecz eliminowania dyskryminacji.
- i) **Rozwój ochrony środowiska oraz poprawa jego stanu** – Obejmuje to ochronę

- środowiska naturalnego: zwierząt, roślin oraz dzikiej przyrody. Poprawa stanu środowiska naturalnego obejmuje działania z zakresu zróżnicowanego rozwój, recyklingu oraz źródeł energii odnawialnej.
- j) **Pomoc osobom w potrzebie ze względu na młody lub zaawansowany wiek, zły stan zdrowia, niepełnosprawność, trudności finansowe lub inne ułomności** – Może to obejmować ośrodki dziennej opieki dla dzieci, ośrodki przyuczenia zawodowego, ośrodki opieki dziennej nad osobami starszymi, różne formy opieki nad osobami niepełnosprawnym, mieszkalnictwo socjalne.
- k) **Opieka nad zwierzętami** – Obejmuje to działania w celu zapobiegania okrucieństwu wobec zwierząt, prowadzenie schronisk dla zwierząt, opiekę weterynaryjną.
- l) **Promowanie skuteczności sił zbrojnych Korony lub skuteczności policji, straży pożarnej i służb ratowniczych lub usług pogotowia ratunkowego** – Obejmuje to specjalistyczne kształcenie i szkolenia, budowę obiektów sportowych, fundusze na kasyna oraz tworzenie i działalność zespołów wojskowych.
- m) **Inne cele obecnie uznane za dobroczynne oraz wszelkie nowe cele podobne do innych celów dobroczynnych** – obejmuje to:
- zapewnianie obiektów rekreacyjnych dla społeczności lokalnej;
 - zapewnianie obiektów i udogodnień użyteczności publicznej, takich jak biblioteki, mosty, autostrady itd.;
 - rozwój moralnego i duchowego dobrobytu społeczności;
 - rozwój przemysłu i handlu, rolnictwa i ogrodnictwa;
 - resocjalizacja byłych przestępców.

Zasady działalności pożytku publicznego

W styczniu 2008 roku, po długotrwałych konsultacjach publicznych, Komisja ds. dobroczynności opublikowała swoje ogólne wytyczne na temat pożytku publicznego *Organizacje dobroczynne a pożytek publiczny*.

W wytycznych tych przedstawiono zasady pożytku publicznego, mające zastosowanie do wszystkich organizacji dobroczynnych, które zostały ujęte w prawie precedensowym, niezależnie od ich celów. W ramach każdej zasady istnieją pewne istotne czynniki, które należy brać pod uwagę we wszystkich przypadkach.

Zasada 1 – Musi istnieć możliwy do określenia pożytek

Zasada 1a: Pożytek musi być wyraźnie określony:

- zróżnicowany w odniesieniu do konkretnych celów dobroczynnych;
- zdefiniowany i opisany;
- niepolityczny.

Zasada 1b: Pożytek musi być związany z celami

Zasada 1c: Musi istnieć równowaga pomiędzy pożytkiem a jakkolwiek niekorzyścią czy szkodą:

- skutki prowadzenia działalności dobroczynnej muszą być pozytywne;
- niekorzyści lub szkody odnoszą się do środowiska naturalnego, zdrowia psychicznego i fizycznego, zachęcanie do przemocy lub nienawiści i jej propagowanie, bezprawne ograniczenia wolności człowieka;
- celów bezprawnych lub fikcyjnych nie można uznać za dobroczynne.

Zasada 2 – Musi istnieć pożytek dla społeczeństwa lub jego części – aspekt ‘publiczny’

Zasada 2a: Beneficjenci muszą być odpowiedni dla celów:

- krąg beneficjentów musi być wystarczająco szeroki lub otwarty

Zasada 2b: Gdy korzysta część społeczeństwa, możliwość czerpania korzyści nie może być bezzasadnie ograniczona geograficznie lub w inny sposób, czy też przez niezdolność do uiszczenia pobieranych opłat:

- wszelkie ograniczenia co do tego, kto może odnosić korzyść muszą być zasadne, tzn. zgodne z prawem, proporcjonalne, racjonalne i uzasadnione, wzięwszy pod uwagę charakter celów dobroczynnych;
- możliwe ograniczenia:
 - geograficzne;
 - ze względu na potrzeby;
 - ze względu na cechy osobiste;
 - ze względu na dostęp do obiektów;
 - ze względu na możliwość uzyskania członkostwa;
 - ze względu na decyzję zarządu;
 - ze względu na zdolność uiszczenia pobieranych opłat.
- możliwe jest pobieranie opłat:
 - zarząd organizacji decyduje czy pobierać opłaty oraz w jakiej wysokości;
 - organizacje pobierające wysokie opłaty muszą zapewnić możliwość czerpania korzyści rzeczowych osobom, których nie stać na uiszczenie opłaty.

Zasada 2c: Osoby ubogie nie mogą być wykluczone z możliwości czerpania korzyści.

Termin ‘osoby ubogie’ oznacza osoby nieposiadające środków do życia na poziomie zapewniającym życie w standardzie uważanym w społeczeństwie za wygodny lub normalny. Nie oznacza to wyłącznie osób ‘bez środków do życia’. Chodzi o to, by osoby ubogie nie były wykluczone z **możliwości** odnoszenia korzyści.

Zasada 2d: Wszelka korzyść prywatna musi być uboczna.

‘Korzyści prywatne’ to korzyści uzyskiwane przez osoby inne, aniżeli beneficjenci. Prywatne korzyści są uboczne, gdy są niezbędnym wynikiem lub skutkiem ubocznym prowadzenia działalności dobroczynnej.

Organizacje dobroczynne zarejestrowane w Anglii i Walii

W Anglii i Walii zarejestrowanych jest około 190 tys. organizacji dobroczynnych. Odpowiedzialność za prowadzenie zarejestrowanych organizacji dobroczynnych spoczywa na nieomal 1 milionie członków zarządów (zwykle pełniących tę rolę nieodpłatnie) oraz na 750 tys. pracowników (zwykle pracujących nieodpłatnie - znakomita większość organizacji dobroczynnych w ogóle nie posiada płatnych pracowników). **Całkowity dochód sektora organizacji dobroczynnych** to około 45 miliardów funtów czyli **ok. 225 miliardów zł.**

Wszystkie organizacje dobroczynne muszą spełniać wymóg pożytku publicznego.

II. W jaki sposób organizacje mogą zostać uznane i zarejestrowane jako organizacje pożytku publicznego

Rejestracja organizacji dobroczynnych

W Anglii i Walii organizacje dobroczynne są uznawane i rejestrowane przez Komisję ds.

dobroczynności. Aby zostać zarejestrowaną jako organizacja dobroczynna, organizacja musi:

- spełniać minimalne wymogi niezbędne do rejestracji;
- być formalnie ukonstytuowana w sposób odpowiedni dla organizacji dobroczynnej;
- posiadać wyłącznie cele dobroczynne;
- być w stanie wykazać, że cele są i będą realizowane dla dobra publicznego.

Minimalne wymagania niezbędne do rejestracji:

Jedynie organizacje dobroczynne o rocznym dochodzie w wysokości 5 tys. funtów lub więcej mają obowiązek rejestracji. Mimo, że organizacje o dochodach poniżej tej granicy mogą się zwrócić do Komisji ds. dobroczynności z prośbą o rejestrację dobrowolną, zwykłą praktyką Komisji jest nierejestrowanie organizacji nie posiadających dochodów na wymaganym poziomie.

Formalne ukonstytuowanie jako organizacja dobroczynna:

Organizacje pożytku publicznego muszą posiadać ‘dokument założycielski’, będący oficjalnym dokumentem powołującym organizację dobroczynną.

Komisja ds. dobroczynności zaleca, aby dokument założycielski organizacji dobroczynnej obejmował wszystkie informacje dotyczące:

- celów działania;
- sposobów realizacji tych celów;
- składu zarządu organizacji;
- zasad dokonywania zmian w przepisach administracyjnych organizacji;
- zasad rozwiązania organizacji.

Powinny zawierać również następujące zasady administracyjne:

- sposób zarządzania organizacją;
- wewnętrzne zasady prowadzenia spotkań, głosowań, sprawowania pieczy nad finansami itp.

Dokument założycielski jest nie tylko dokumentem prawnym ale również swojego rodzaju ‘podręcznikiem użytkownika’. Komisja ds. dobroczynności doradza członkom zarządów, aby regularnie go konsultowali, by przypominać sobie, jakie są cele organizacji oraz w jaki sposób należy nią zarządzać. Każdy członek zarządu powinien otrzymać egzemplarz dokumentu założycielskiego w momencie swojej nominacji.

Rodzaje dokumentów założycielskich:

Istnieją trzy główne rodzaje dokumentów założycielskich, to jaki typ dokumentu zostanie wybrany zależy wyłącznie od rodzaj organizacji dobroczynnej.

Trzy główne rodzaje dokumentów założycielskich organizacji dobroczynnych to:

- statut (*constitution*) lub zasady (*rules*)
- umowa powiernicza (*trust deed*)
- memorandum lub artykuły stowarzyszenia (*articles of association*)

Dodatkowo, organizacje dobroczynne będą mogły skorzystać z opcji przyjęcia nowej formy prawnej, przeznaczonej specjalnie dla organizacji dobroczynnych mianowicie Organizacji dobroczynnej posiadającej osobowość prawną (Charitable Incorporated Organisation - CIO). Forma ta wprowadzona została na mocy Ustawy o dobroczynności z 2006 roku. Obecnie można zakładać organizacje dobroczynne o strukturze korporacyjnej, które podlegają prawu o spółkach, jak również prawu regulującemu działalność organizacji dobroczynnych. Dodatkowo

organizacje tego typu muszą zostać zarejestrowane tak przez Komisję ds. dobroczynności, jak i w Rejestrze Przedsiębiorstw w Urzędzie Rejestrowym (Companies House). Podlegają również podwójnej sprawozdawczości: merytorycznej i finansowej w obu instytucjach. CIO ma z jednej strony łączyć korzyści płynące ze struktury korporacyjnej, takie jak ograniczone ryzyko odpowiedzialności osobistej z korzyściami jakie wynikają ze statusu organizacji dobroczynnej. Z drugiej strony ma odciążać organizacje z formalności wynikających z podległości dwóm porządkom prawnym.

Ocena pożytku publicznego

Gdy organizacja wnioskuje o rejestrację jako organizacja dobroczynna, Komisja ds. dobroczynności prosi o wyjaśnienie, w jaki sposób jej cele spełniają wymogi pożytku publicznego i w jaki sposób chce ona prowadzić swoją działalność. W pewnych przypadkach możemy poprosić o przedstawienie dodatkowych dowodów. Przy rozstrzyganiu o tym, czy cele organizacji spełniają wymóg pożytku publicznego Komisja wykorzystuje informacje, które organizacja dostarcza w swoim wniosku o rejestrację. W większości przypadków jest to kwestia oczywista. Gdy nie jest jasne, jakie są cele organizacji, Komisja wyjaśnia to z wnioskodawcą. Gdy cele organizacji nie spełniają wymogów pożytku publicznego, Komisja może udzielić porady na temat tego, w jaki sposób zmienić realizację celów, aby organizacja była w stanie spełnić wymagania. Gdy organizacja nie jest w stanie wykazać, że jej cele lub ich realizacja wypełniają wymóg pożytku publicznego, nie może zostać zarejestrowana jako organizacja dobroczynna.

Proces rejestracji

Aby wnioskować o rejestrację jako organizacja dobroczynna, zainteresowana organizacja musi: Wypełnić formularz wniosku, który zawiera:

- szczegółowe informacje na temat organizacji (np. nazwę oraz nazwę roboczą);
- informacje kontaktowe (np. osobę kontaktową w organizacji);
- potwierdzenie uprawnienia do rejestracji;
- informacje na temat finansowania organizacji;
- szczegółowe informacje na temat dokumentów założycielskich;
- informacje na temat pożytku publicznego;
- deklaracje pracy z osobami potrzebującymi pomocy;
- informacje szczegółowe na temat wszelkich prywatnych korzyści;
- informacje na temat członków zarządu.

Organizacja musi złożyć wypełniony wniosek wraz z kopią dokumentu założycielskiego oraz innymi odpowiednimi materiałami.

Dokonać rejestracji można również drogą elektroniczną.

Jeśli organizacja przejdzie przez procedurę z wynikiem pozytywnym, Komisja przyznaje organizacji dobroczynnej numer rejestracji oraz wpisuje jej dane do Rejestru Organizacji Dobroczynnych.

III. Konsekwencje posiadania statusu organizacji pożytku publicznego

Specyficzne obowiązki zarządu w związku z działalnością pożytku publicznego

Członkowie zarządu organizacji dobroczynnych posiadają pewne szczególne obowiązki związane z działalnością pożytku publicznego. Muszą oni:

- dopilnować, by cele ich organizacji dobroczynnej były zgodne z pożytkiem publicznym;
- uwzględniać publikowane przez Komisję ds. dobroczynności wytyczne na temat pożytku publicznego;

- składać sprawozdania na temat realizacji zadań z zakresu pożytku publicznego przez ich organizację w corocznym sprawozdaniu zarządu.

Dodatkowo, członkowie zarządu mają też inne obowiązki ogólne:

Zapewnienie zgodności:

Członkowie zarządu muszą dopilnować, by ich organizacja dobroczynna działała zgodnie z:

- prawodawstwem w zakresie organizacji dobroczynnych, jak również wymaganiami nakładanymi przez Komisję ds. dobroczynności, pełniącą rolę regulacyjną. W szczególności członkowie zarządu muszą dopilnować, by organizacja dobroczynna sporządzała raporty na temat swojej pracy oraz składała raporty roczne i finansowe wymagane przez prawo.
- wymogami lub zasadami, jak również celem i założeniami, wyłożonymi w akcie założycielskim organizacji dobroczynnej. Wszyscy członkowie zarządu powinni posiadać egzemplarz tego dokumentu i zapoznać się z nim.
- wymaganiami innych przepisów prawnych oraz innych ciał regulacyjnych (o ile istnieją), rządzących działalnością organizacji dobroczynnej. Zmieniają się one w zależności od typu działalności prowadzonej przez organizację dobroczynną oraz od tego, czy organizacja zatrudnia pracowników lub współpracuje z wolontariuszami.
- wymaganiami wobec członków zarządu, by działali uczciwie oraz unikali osobistych konfliktów interesów lub wykorzystywania funduszy lub środków organizacji dobroczynnej w sposób niezgodny z założeniami. Członkowie zarządu powinni zapoznać się z aktem założycielskim organizacji pod kątem przepisów odnoszących się do konfliktu interesów.

Obowiązek zachowania rozwagi

Członkowie zarządu muszą:

- zapewnić organizacji dobroczynnej stałą wypłacalność; oznacza to, że muszą na bieżąco orientować się w działalności organizacji oraz jej sytuacji finansowej;
- wykorzystywać fundusze i środki organizacji w sposób roztropny oraz jedynie w celu realizacji celów i interesów organizacji dobroczynnej;
- unikać podejmowania działań, które mogłyby narazić fundusze, środki lub reputację organizacji dobroczynnej na nadmierne ryzyko;
- podchodzić ze szczególną ostrożnością do inwestowania funduszy organizacji dobroczynnej lub pożyczania funduszy na działalność organizacji.

Obowiązek dbałości

Członkowie zarządu muszą:

- działać z odpowiednią dbałością i umiejętnością, wykorzystując osobistą wiedzę i doświadczenie, aby organizacja była dobrze zarządzana i skuteczna;
- rozważać korzystanie z zewnętrznych porad profesjonalnych we wszystkich kwestiach, co do których może zaistnieć ryzyko finansowe dla organizacji lub w sytuacji, gdy członkowie zarządu mogą nie dotrzymywać swoich obowiązków;
- w celu odpowiedniego wypełniania swoich zobowiązań, członkowie zarządu powinni stale orientować się we wszystkim, co robi organizacja dobroczynna. Powinni poświęcać odpowiednio dużo czasu i energii sprawom organizacji oraz spotykać się regularnie, by podejmować niezbędne decyzje. To, w jaki sposób będzie się to odbywać, zależy od rodzaju i rozmiaru organizacji dobroczynnej.

Co się dzieje, gdy sprawy idą w złym kierunku?

Komisja ds. dobroczynności oferuje organizacjom dobroczynnym informacje oraz porady

zarówno w zakresie wymogów prawnych, jak i dobrych praktyk, aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie oraz zapobiegać pojawianiu się problemów. W nielicznych przypadkach, gdy pojawiają się poważne problemy, Komisja posiada uprawnienia do przyjrzenia się nim i uporządkowania spraw. W zależności od okoliczności oraz rodzaju aktu założycielskiego organizacji, członkowie zarządu mogą odpowiadać osobiście za wszelkie długi organizacji oraz poniesione przez nią straty. Niemniej jednak, tego rodzaju osobista odpowiedzialność jest dość rzadka.

Przywileje podatkowe dla organizacji dobroczynnych

Organizacje dobroczynne nie są zwolnione ze wszystkich podatków, posiadają jednak uprzywilejowany status podatkowy.

Organizacje dobroczynne w Zjednoczonym Królestwie mogą:

- korzystać z ulg podatkowych od większości dochodów oraz zysków z niektórych form działalności;
- ustalić, iż z niektórych źródeł będą otrzymywać dochód brutto – z odsetek bankowych, praw autorskich oraz dochodów z ziemi;
- wnioskować o zwrot podatku w odniesieniu do dochodów, od których podatek został pobrany wcześniej, włącznie z darowiznami typu „Gift Aid” od osób indywidualnych.

Organizacje dobroczynne zarejestrowane w Zjednoczonym Królestwie są zwolnione z podatku od większości dochodów oraz zysków z inwestycji, ziemi i nieruchomości, o ile dochód ten wykorzystany został na cele dobroczynne.

Inne korzyści płynące z posiadania statusu organizacji dobroczynnej

- Ludzie chętniej poświęcają swój czas, energię lub pieniądze zarejestrowanej organizacji dobroczynnej.
- Wielu grantodawców przeznacza swoje środki wyłącznie dla organizacji dobroczynnych.
- Organizacje dobroczynne płacą nie więcej niż 20% normalnej stawki komercyjnej za budynki, które wykorzystują i zajmują do prowadzenia swojej działalności.
- Organizacje dobroczynne zarejestrowane przez Komisję ds. dobroczynności posiadają, pomocny w trakcie zbierania funduszy, numer rejestracji oraz odznakę Komisji.

Wymagania wobec organizacji dobroczynnych w zakresie sprawozdawczości

Wszystkie zarejestrowane organizacje dobroczynne muszą sporządzać sprawozdania roczne merytoryczne i finansowe. Obejmuje to nowy wymóg związany z uwzględnieniem działalności pożytku publicznego w corocznym sprawozdaniu zarządu.

Wymóg sprawozdawczości obejmuje organizacje dobroczynne, których rok finansowy rozpoczął się dnia 1 kwietnia 2008 lub później. Organizacje dobroczynne, których dochód mieści się poniżej progu audytowego, muszą dostarczyć proste oświadczenie na temat tego, w jaki sposób realizowały swoją działalność pożytku publicznego. Organizacje dobroczynne, których dochód przekracza próg audytowy, muszą składać bardziej szczegółowe oświadczenie na temat tego, w jaki sposób realizowały swoją działalność pożytku publicznego.

Wymóg sprawozdawczości na temat pożytku publicznego stanowi dla organizacji dobroczynnych okazję do właściwego przekazania informacji o swojej działalności opinii publicznej oraz Komisji ds. dobroczynności.

Próg audytowy

Audyt wymagany jest gdy dochód roczny brutto organizacji dobroczynnej przekracza 500 tys. funtów lub w przypadku gdy dochód przekracza 250 tys. funtów a wartość aktywów wynosi

ponad 3,26 miliony funtów.

Organizacje dobroczynne o dochodzie ponad 10 tys. funtów muszą składać swoje sprawozdanie merytoryczne oraz sprawozdanie finansowe Komisji ds. dobroczynności.

Gdy dochód przekracza 25 tys. funtów sprawozdanie merytoryczne oraz finansowe zamieszczane są na stronach internetowych Komisji ds. dobroczynności.

Opinia publiczna ma prawo wglądu w ostatnie sprawozdanie merytoryczne oraz finansowe.

Organizacje dobroczynne o dochodach przekraczających 10 tys. funtów muszą poddawać się kontroli zewnętrznej:

- ‘niezależnej kontroli’ w przypadku organizacji o dochodach od 10 tys. do 500 tys. funtów;
- kontroli biegłego rewidenta, gdy dochód przekracza 500 tys. funtów.

(Niezależna kontrola obejmuje przegląd księgowości z pytaniami do członków zarządu, jednak nie jest tak szczegółowa ani dogłębna, jak kontrola biegłego rewidenta.)

Nadzór nad organizacjami dobroczynnymi – rola Komisji ds. dobroczynności

Komisja ds. dobroczynności została powołana na mocy prawa jako instytucja regulująca i rejestrująca organizacje dobroczynne Anglii i Walii. Celem Komisji jest zapewnienie jak najlepszych przepisów dla tychże organizacji w celu zwiększenia skuteczności oraz wydajności organizacji oraz publicznego zaufania do nich.

Podstawy przepisów dotyczących dobroczynności zostały po raz pierwszy sformułowane w roku 1601, chociaż pierwsza organizacja dobroczynna rozpoczęła swoją działalność już w roku 597. Komisja ds. dobroczynności została powołana w roku 1853 jako instytucja rejestrująca i regulująca działalność organizacji dobroczynnych; ustawowe obowiązki i uprawnienia Komisji zostały zawarte w Ustawach o dobroczynności z roku 1960, 1993 i 2006.

Komisja ds. dobroczynności jest instytucją regulującą działalność organizacji dobroczynnych w Anglii i Walii – jej szkockim odpowiednikiem jest Szkockie Biuro Regulacyjne dla Organizacji Dobroczynnych, w najbliższym czasie powstanie również odrębna instytucja regulacyjna w Irlandii Północnej.

Komisja ds. dobroczynności jest departamentem pozaministerialnym, finansowanym bezpośrednio ze Skarbu Jej Królewskiej Mości i odpowiada bezpośrednio przed Parlamentem. Posiada 4 biura w Londynie, Liverpoolu, Taunton i Newport oraz blisko 500 pracowników. Obecnie pracuje z rocznym budżetem w wysokości 32 milionów funtów (160 milionów zł.). Linia informacyjna Komisji rejestruje średnio ponad 185 tys. telefonów, odpowiada na około 60 tys. listów i 26 tys. e-maili rocznie, z których wiele pochodzi od członków zarządów, proszących o rady, których nie mogą uzyskać z innych źródeł.

Praca Komisji służy jako model dla Szkocji i Irlandii Północnej, jest również coraz częściej kopiowana na świecie, warto zauważyć, że Kanada i Nowa Zelandia oraz Japonia powołują obecnie instytucje regulujące działalność dobroczynną w oparciu o rozwiązania brytyjskie. Komisja pracuje również intensywnie na arenie międzynarodowej, promując rozwój społeczeństwa obywatelskiego oraz praktyk dobrego zarządzania.

W roku 2006 parlament Wielkiej Brytanii przyjął nową Ustawę o dobroczynności. Ustawa ta wyznacza bardziej przejrzyste i nowoczesne ramy dla działalności dobroczynnej. Modernizuje Komisję, nadając jej nową strukturę korporacyjną oraz określając pięć nowych celów ustawowych, którym towarzyszą nowe obowiązki. Dodatkowo ustawa potwierdza niezależność

Komisji od wskazówek ze strony Ministrów.

W związku z rozmiarem sektora Komisja ds. dobroczynności powinna skupić się bardziej na promowanie dobrych praktyk oraz zasad przejrzystości działania niż na kontroli każdej organizacji dobroczynnej. Ogrom zróżnicowania organizacji pod względem wielkości powoduje zróżnicowanie standardów w zakresie poradnictwa. Przykładowo, poradnictwo dla galerii sztuki nie będzie pasowało do organizacji prowadzących schroniska dla kobiet lub organizacji niosących pomoc humanitarną na świecie czy dla kościołów lub niezależnych szkół.

Tym co motywuje członków zarządów organizacji dobroczynnych do działania jest przede wszystkim wola i chęć niesienia pomocy innym. Ponieważ ich zaangażowanie wynika z pobudek osobistych, a nie materialnych Komisja nie może stosować tych samych zachęt do przeprowadzenia zmian, jakie prowadzą firmy komercyjne. Ponieważ organizacje w dużej mierze opierają swoją działalność na wolontariacie i kładą duży nacisk na obniżenie kosztów prowadzonej działalności, tak aby zmaksymalizować środki wydatkowane na działalność dobroczynną, w większości przypadków nie będą mogły korzystać z profesjonalnego poradnictwa.

Duże organizacje dobroczynne o wysokim dochodzie zatrudniające pracowników etatowych mają większe możliwości dostępu do profesjonalnego poradnictwa.

Działania regulacyjne Komisji ds. dobroczynności można pogrupować w sześciu kategoriach

Zbieranie i udostępnianie informacji:

Rejestr organizacji dobroczynnych stanowi główne narzędzie informacyjne Komisji. Każda zarejestrowana organizacja dobroczynna zobowiązana jest do corocznej aktualizacji swojego wpisu, przy czym największe organizacje mają obowiązek przedstawienia bardzo szczegółowych danych. Ostatnio zmieniona została forma rejestru internetowego. Komisja, aby uwypuklić historię nadsyłania przez organizacje sprawozdań finansowych, publikuje kluczowe dane oraz tendencje przejawiające się w Rejestrze.

W przypadku organizacji dobroczynnych o dochodzie ponad 500 tys. funtów, w ramach corocznej informacji zwrotnej, Komisja zadaje szczegółowe pytania o ich działalność, stronę internetową oraz analizę księgowości. Organizacje dobroczynne o dochodzie powyżej 1 miliona funtów mają obowiązek nadsyłania podsumowania informacji zwrotnej – tzn. podsumowania jaką działalność organizacja prowadzi i jakie są jej osiągnięcia.

Strona internetowa Komisji (www.charitycommission.gov.uk) stanowi główne źródło informacji o działalności dobroczynnej oraz poradnictwa dla organizacji. Każdego roku notowane jest prawie 40 milionów wejść na stronę Komisji. Najczęściej odwiedzaną częścią strony jest internetowy rejestr organizacji dobroczynnych. Istotne informacje finansowe, na przykład, ile dana organizacja wydała na działalność dobroczynną, a ile na utrzymanie samej siebie, są łatwo dostępne dla opinii publicznej. Dzięki temu każdy może porównać organizację i zadać pytanie o sposób jej zarządzania. Komisja oferuje usługi internetowe dla organizacji dobroczynnych, tak by mogły one aktualizować informacje o sobie, jak również składać sprawozdania oraz raporty finansowe o każdej porze dnia i nocy, 365 dni w roku.

Członkowie zarządów organizacji dobroczynnych powinni powiadamiać Komisję ds. dobroczynności o poważnych naruszeniach, gdy tylko uzyskają na ich temat informacje. Członkowie zarządów organizacji o dochodzie powyżej 25 tys. funtów muszą, w ramach

corocznej informacji zwrotnej organizacji, zadeklarować, że nie wydarzyły się żadne naruszenia lub inne kwestie, o których powinni byli powiadomić Komisję wcześniej, a tego nie uczynili. Zatajenie tego rodzaju informacji stanowiłoby naruszenie wymogów prawnych.

Na biegłych rewidentach oraz niezależnych biegłych rewidentach organizacji dobroczynnych spoczywa obowiązek powiadamiania Komisji o kwestiach „o istotnym znaczeniu”. Ów obowiązek powstaje, gdy biegły rewident, podczas dokonywania kontroli, natknie się na kwestię związaną z działalnością organizacji co do której istnieje przypuszczenie, że może posiadać istotne znaczenie dla celów funkcjonowania Komisji.

Ogólne poradnictwo i doradztwo

Porady i informacje skierowane do organizacji dobroczynnym dostępne są na stronie internetowej Komisji. Jest to istotne narzędzie regulacyjne, biorąc pod uwagę dużą liczbę organizacji oraz wolontariacki charakter sektora. Poza 117 szczegółowymi publikacjami skierowanymi do organizacji dobroczynnych, dostępnymi na stronach internetowych, co roku Komisja otrzymuje również 47 tys. zapytań do internetowej bazy danych.

Wspieranie samoregulacji

W przypadkach gdy możliwa jest skuteczna samoregulacja, a ryzyko z nią związane jest pod kontrolą, Komisja zachęca organizacje do podejmowania działań samoregulacyjnych. Przykładowo, Komisja wdrożyła standardy dobroczynne dla niektórych struktur ramowych sektora dobroczynnego, pomagających im utrzymać standardy wśród członków.

Poradnictwo ‘na miarę’ w kwestiach regulacyjnych oraz rejestracyjnych

Komisja prowadzi centrum kontaktu telefonicznego oraz wyspecjalizowane wydziały udzielające poradnictwa i doradztwa organizacjom dobroczynnym, włącznie z wydziałem zajmującym się wyłącznie dużymi organizacjami dobroczynnymi.

Pracownicy Komisji oferują porady oraz wydają zatwierdzenia prawne, gdy konieczne jest zezwolenie Komisji na zmiany w strukturze lub kompetencjach organizacji dobroczynnej, na przykład w przypadku złożonych fuzji lub przekazania praw własności. Komisja zatrudnia własnych prawników, doradzających pracownikom w kwestiach technicznych natury prawnej.

Komisja oferuje również poradnictwo podczas procesu rejestracji: pomaga zorientować się, czy zakładanie własnej organizacji jest najlepszym wyjściem, czy istnieje możliwość przyłączenia się do innych już istniejących organizacji dobroczynnych. Doradza również w kwestii powoływania organizacji dobroczynnych i poszukiwania członków zarządu.

Przestrzeżenie prawa i ochrona porządku publicznego:

Komisja ds. dobroczynności posiada ustawowy obowiązek prowadzenia dochodzeń i kontroli przypadków nadużyć. Nadużycie rozumiane jest jako nieodpowiednie postępowanie lub złe zarządzanie organizacją dobroczynną. Komisja skupia się na obszarach wysokiego ryzyka, o największym potencjale szkodliwości wobec zaufania publicznego do organizacji. Szczególnie w odniesieniu do takich działań jak: nadużycia terrorystyczne, pranie brudnych pieniędzy oraz wykorzystywanie beneficjentów nie będących w stanie się bronić. Stałym celem Komisji, w działalności skierowanej na zapewnienie przestrzegania prawa, jest ochrona funduszy dobroczynnych oraz sprowadzenie danej organizacji ponownie na właściwe tory. Od czasu do czasu Komisja musi odwoływać członków zarządu oraz powoływać zarządcę tymczasowego. Interwencja – wykorzystanie uprawnień do zamrożenia aktywów, usuwania członków zarządu, powoływania zarządcy tymczasowego, ochrony aktywów lub funduszy, następuje gdy istnieje poważne zagrożenie organizacji dobroczynnej, jej aktywów, beneficjentów lub reputacji.

Przy podejmowaniu decyzji co do tego, kiedy Komisja powinna się zaangażować, stosuje się ramy ryzyka i proporcjonalności, wykorzystując 'model sygnalizacji świetlnej', kategoryzujący dane kwestie na problemy zielone (niskie ryzyko), żółte (średnie ryzyko) oraz czerwone (wysokie ryzyko).

Komisja ustaliła, co uważa za najpoważniejsze kwestie oraz obszary o największym zagrożeniu dla organizacji dobroczynnych, takie jak znaczna strata finansowa po stronie organizacji dobroczynnej lub poważna szkoda wyrządzona jej beneficjentom, a w szczególności beneficjentom nie będącym w stanie się samodzielnie bronić.

Podczas dokonywania oceny, o możliwości i czasie zaangażowania, podejście Komisji opiera się na poziomach tolerancji. Stosując ramy ryzyka i proporcjonalności Komisja jest w stanie szybko ustalić najbardziej właściwy i proporcjonalny zakres działań, jakie powinna podjąć. Oznacza to, że określone zostanie, czy Komisja zaangażuje się jeszcze głębiej w daną kwestię; poziom pierwszeństwa, przeznaczonych uwagi i środków, oraz który z wydziałów Komisji będzie zajmował się daną sprawą.

Ocena Komisji wiąże się z oszacowaniem prawdopodobieństwa wystąpienia ryzyka oraz jego potencjalnego wpływu na organizację dobroczynną i jej otoczenie. Reakcja Komisji na każdy przypadek nie jest uwarunkowana wyłącznie samą problematyczną kwestią, ale odnosi się do indywidualnych potrzeb organizacji.

Wykorzystując ramy ryzyka i proporcjonalności, Komisja zapewnia priorytetyzację działań oraz skierowanie środków tam, gdzie występują największe zagrożenia. Podejście Komisji w ramach funkcji przestrzegania prawa i wsparcia zakładu, gdzie tylko jest to możliwe, współpracę z członkami zarządu w celu rozwiązania problemów poprzez nadzór, poradnictwo i doradztwo, które pozwolą im skierować organizację na właściwe tory i przywrócić właściwe standardy zarządzania organizacją, tak aby w przyszłości Komisja nie musiała interweniować powtórnie. Po pewnym czasie dokonywana jest kontrola wypełnienia przez członków zarządu wskazówek Komisji.

W niektórych przypadkach z zakresu kwestii regulacyjnych Komisja może wszcząć ustawowe dochodzenie w ramach sekcji 8 Ustawy o organizacjach dobroczynnych z 1993 roku. Decyzja o wszczęciu dochodzenia oparta jest o następujące przesłanki: istnienie dowodów lub poważnych podejrzeń niewłaściwego postępowania, złego zarządzania lub zagrożenia własności, włącznie z sytuacjami charakteryzującymi się jedną z następujących cech:

- działalność kryminalna, nielegalna lub niewłaściwa;
- zagrożenie dla reputacji organizacji dobroczynnej lub reputacji organizacji dobroczynnych jako takich;
- zagrożenie dla beneficjentów organizacji dobroczynnej.

Gdy organizacje dobroczynne lub osoby z nimi związane popełnią przestępstwo kryminalne, sprawa podlega kompetencji organów ochrony porządku publicznego, Komisja przekazuje podejrzenia o działalności kryminalnej. Jest to zgodne z ogólnym podejściem do kwestii działalności kryminalnej wewnątrz organizacji dobroczynnych lub z nimi związanej.

Zbieranie i publikowanie informacji stanowi narzędzie regulacyjne, które nabiera coraz większej wagi; jako główne narzędzie regulacyjne wobec większości organizacji dobroczynnych Komisja stosuje informację i odpowiedzialność publiczną, co pozwala skoncentrować zasoby Komisji na obszarach najwyższego ryzyka, gdzie aktywny monitoring oraz wykorzystanie jej władzy jest najbardziej potrzebne.

Co się dzieje, gdy organizacja dobroczynna nie spełnia wymogu pożytku publicznego?

Gdy organizacje dobroczynne nie spełniają wymogu pożytku publicznego, Komisja może próbować porozumieć się z członkami zarządu, aby dokonali zmian w opisie celów organizacji lub sposobie ich realizacji. W niektórych przypadkach Komisja może:

- stwierdzić, że członkowie zarządu dokonali sprzeniewierzenia. Jeśli sytuacja taka miała miejsce, Komisja podejmie wszelkie niezbędne działania regulacyjne, w celu dopilnowania, by organizacja była zarządzana właściwie (takie jak instruowanie członków zarządu lub mianowanie nowych członków zarządu);
- stwierdzić, że niemożliwa jest realizacja celów organizacji w sposób zgodny z zasadami pożytku publicznego. Jeśli sytuacja taka miała miejsce, Komisja może być zmuszona do zagwarantowania, iż aktywa organizacji dobroczynnej będą przeznaczone w przyszłości na inne cele dobroczynne lub że zostaną spożytkowane dla dobra publicznego;
- stwierdzić, że cele organizacji nigdy faktycznie nie spełniały wymogu pożytku publicznego i że organizacja została pomyłkowo zarejestrowana jako organizacja dobroczynna. Jeśli sytuacja taka miała miejsce, wówczas Komisja prosi członków zarządu o restrukturyzację organizacji lub przeformułowanie jej celów w taki sposób, by spełniały one wymogi pożytku publicznego lub wykreśla ją z rejestru.

Trudno podać bardziej konkretne informacje na temat tego, jakie działania Komisja może podejmować w indywidualnych przypadkach. Dzieje się tak dlatego, że na stanowisko Komisji będą miały wpływ wyniki przyszłej pracy, naświetlającej sposoby, w jaki organizacje dobroczynne o danych celach mogą wypełnić wymóg pożytku publicznego w bieżących warunkach społecznych i gospodarczych. To, w jaki sposób Komisja będzie podchodziła do danej kwestii, będzie również zależne od uprawnień, jakie poszczególnym organizacjom dobroczynnym nadaje ich akt założycielski.

Należy podkreślić, że Komisja będzie przeprowadzała wiele dyskusji i konsultacji na temat tego, w jaki sposób poszczególne rodzaje organizacji dobroczynnych będą wypełniały wymóg pożytku publicznego. Będą one miały wpływ na bardziej szczegółowe decyzje dotyczące pożytku publicznego poszczególnych organizacji dobroczynnych w rejestrze. Komisja nie oczekuje, że jakkolwiek organizacja dobroczynna z dnia na dzień dokona zmian w swoich celach lub też w sposobie ich realizacji. Komisja starannie rozważy, ile dana organizacja dobroczynna w konkretnych okolicznościach potrzebuje czasu i środków na przeprowadzenie wszystkich niezbędnych zmian w celu wypełnienia wymogu pożytku publicznego. Podobnie Komisja nie będzie podejmować żadnych działań regulacyjnych bez ich wcześniejszego dogłębnego omówienia z członkami zarządu oraz ich doradcami.

Odwołania od decyzji dotyczących statusu pożytku publicznego:

Gdy decyzje Komisji wpływają na to, czy dana organizacja zachowa status organizacji dobroczynnej lub wypełnia wymóg pożytku publicznego, organizacja dobroczynna czy ktokolwiek, kogo dotyczy ta decyzja, kto nie zgadza się z działaniami regulacyjnymi może odwołać się od tej decyzji do Trybunału ds. Organizacji Dobroczynnych lub do właściwych Sądów.

Niemniej jednak, pracując w sposób konstruktywny z członkami zarządów organizacji dobroczynnych oraz podejmując intensywne konsultacje społeczne na temat wytycznych Komisji w zakresie pożytku publicznego, Komisja żywi nadzieję, że tego rodzaju sytuacje będą należały do rzadkości.

IV. W jaki sposób szacuje się i postrzega pożytek publiczny

Szacowanie pożytku publicznego

Komisja ds. dobroczynności oceni, czy cele wszystkich organizacji wnioskujących o zarejestrowanie jako organizacje dobroczynne zorientowane są na dobro publiczne.

Organizacje dobroczynne już zarejestrowane muszą nadal wypełniać wymóg pożytku publicznego.

W tej kwestii Komisja działa w następujących obszarach:

Składanie sprawozdań na temat pożytku publicznego przez organizacje dobroczynne:

Informacje dostarczane w ramach corocznych sprawozdań zarządu na temat pożytku publicznego są pierwszym krokiem ku wykazaniu, czy cele organizacji dobroczynnej oraz sposób ich realizacji są zorientowane na dobro publiczne.

Prowadzenie badań na temat pożytku publicznego:

Komisja przeprowadza badania na temat tego, w jakim stopniu różne rodzaje organizacji dobroczynnych wypełniają wymóg pożytku publicznego.

Współpraca ze strukturami ramowymi oraz korporacjami zawodowymi:

Komisja omawia kwestie pożytku publicznego z organizacjami dobroczynnymi, stanowiącymi część danego sektora dobroczynnego, jak również współpracując z reprezentującymi go strukturami ramowymi oraz korporacjami zawodowym i osobami korzystającymi z usług tego rodzaju organizacji dobroczynnych.

Szczegółowa ocena poszczególnych organizacji dobroczynnych:

W niektórych przypadkach Komisja musi przeprowadzić szczegółową ocenę poszczególnych organizacji dobroczynnych. Gdy zaistnieje taka potrzeba, Komisja doradza członkom zarządu co do tego, co musi się zmienić, aby ich organizacja wypełniała wymóg pożytku publicznego oraz wyjaśnia przyczyny takiego stanu.

Komisja nie oczekuje, że jakakolwiek organizacja dobroczynna z dnia na dzień dokona zmian w swoich celach lub też w sposobie ich realizacji. Rozważa dokładnie natomiast, ile dana organizacja dobroczynna w konkretnych okolicznościach potrzebuje czasu i środków w celu przeprowadzenia wszystkich niezbędnych zmian, aby wypełniać wymóg pożytku publicznego.

Komisja ds. dobroczynności przeprowadziła ostatnio pierwszą rundę szczegółowej oceny realizacji celów z zakresu pożytku publicznego przez istniejące organizacje dobroczynne. Oceniano wypełnianie zadań z zakresu pożytku publicznego przez 12 organizacji dobroczynnych (5 niezależnych szkół, 4 organizacje dobroczynne propagujące religię oraz 3 domy opieki).

W lipcu Komisja opublikuje wyniki tej oceny oraz wytyczne na temat szerszych kwestii z niej wynikających.

Postrzeżenie pożytku publicznego przez opinię publiczną

Obywatelskie standardy w zakresie pożytku publicznego:

Z publicznych konsultacji na temat pożytku publicznego wynika, że standardy pożytku publicznego są ważną kwestią dla tej części społeczeństwa, która wspiera organizacje dobroczynne i korzysta z ich działalności. Przykładowo, częścią prowadzonych przez Komisję konsultacji na temat ogólnych wytycznych w zakresie pożytku publicznego była współpraca poprzez Forum Obywatelskie z opinią publiczną w celu określenia, jakie standardy w zakresie

pożytku publicznego są najważniejsze. Wyniki konsultacji wskazały następujące standardy: zaspokajanie potrzeb, poprawa jakości życia, edukacja i rozwój, pogłębianie poczucia przynależności do wspólnoty, troska o przyszłe pokolenia.

Te Standardy Obywatelskie nie stanowią wymogu prawnego, jaki organizacje dobroczynne muszą spełniać, jednak pomagają w uzmysłowieniu sobie, co opinia publiczna zwykła uważać za istotne kwestie, jeśli chodzi o pożytek publiczny.

Ankiety na temat zaufania publicznego:

Co dwa lata Komisja ds. dobroczynności przeprowadza badania ankietowe na temat poziomu zaufania publicznego wobec organizacji dobroczynnych. Ostatnio opublikowany raport (w maju 2008 roku) pokazuje, że zaufanie to wzrasta.

W porównaniu z zaufaniem do szeregu innych kluczowych profesji i instytucji, zaufanie wobec organizacji dobroczynnych było wyższe niż wobec wielu innych, włącznie z władzami centralnymi i lokalnymi, przedsiębiorstwami prywatnymi, bankami czy pomocą społeczną. Jedynie zaufanie wobec lekarzy i policji było wyższe, niż zaufanie do organizacji dobroczynnych.

Znaczenie pożytku publicznego dla rosnącego zaufania publicznego:

Organizacje dobroczynne są w stanie wzbudzać zaufanie publiczne prawdopodobnie skuteczniej, aniżeli jakikolwiek inny sektor społeczny. Nie wszystkie organizacje są organizacjami dobroczynnymi, a kluczową cechą organizacji dobroczynnych jest praca na rzecz 'dobra publicznego'. Dobra publiczne jest więc kwestią centralną dla pracy wszystkich organizacji dobroczynnych.

W zamian za prowadzenie działań na rzecz pożytku publicznego organizacje dobroczynne notują wysoki poziom zaufania publicznego oraz otrzymują korzyści płynące ze statusu organizacji dobroczynnej.

Z tego względu starania, aby wymóg pożytku publicznego był odpowiednio wyjaśniony i zrozumiany oraz by organizacje dobroczynne wypełniały swoje zobowiązania związane z działaniem dla dobra publicznego, stanowią istotny aspekt działalności Komisji ds. dobroczynności.

Więcej informacji

Szczegółowe informacje na temat wszystkich wytycznych Komisji ds. dobroczynności znajdują się na naszej stronie internetowej: <http://www.charitycommission.gov.uk>

Wytyczne w zakresie pożytku publicznego:

- Organizacje dobroczynne a pożytek publiczny
- Zapobieganie i przeciwdziałanie biedzie w ramach pożytku publicznego
- Rozwój religii w ramach pożytku publicznego
- Rozwój edukacji w ramach pożytku publicznego
- Pożytek publiczny a pobieranie opłat